

ЖИТТЯ МОВ СПАЛАХ

Автор: Павлюк Марія

учениця 8 класу

Жвирківської ЗШ І-ІІІ ступенів

Керівник: Ковальчук Зоряна Євгеніївна

Вчитель основ християнської етики

Є люди, які народжені бути героями

Актуальність роботи обумовлена тим, що у наш час надзвичайно важливо зберегти та закарбувати у пам'яті свідчення про українську військову звитягу та донести правду майбутнім поколінням, щоб вони не забули безкорисливу відданість наших героїв і їх готовність служити Батьківщині, успадкували їхню силу духу і бажання боротися за свободу.

Мета і завдання дослідження полягають в тому, що на основі зібраних матеріалів, критичного переосмислення останніх подій, спогадів рідних, знайомих, близьких учасників російсько-української війни, усного опитування очевидців, зустрічей висвітлити діяльність та внесок Ігоря Барана у боротьбу за незалежність України.

Об'єктом дослідження є життя Ігоря Олеговича Барана 1990 року народження.

Дослідник керувався загальнонауковими принципами історичного дослідження: історизм, об'єктивність, системність.

Наукова новизна отриманих результатів, полягає в тому, що викладені тут матеріали можуть слугувати в подальшій розробці обраної теми, при вивченні історії рідного краю, краєзнавчих розвідках, популяризації патріотичного виховання.

Доля людини — історія народу

*Мамочко, вибач за чорну хустину,
за те, що віднині будеш сама.
Тебе я любив і люблю Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.*

Нині ми вшановуємо пам'ять справжніх патріотів, які стали до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну, віддавши найдорожче, що мали, — своє життя. За нас віддали, аби ми жили краще. Нехай наша пам'ять буде даниною тим, хто навечно пішов від нас, хто заради торжества справедливості пожертвував собою.

Ми, українці — народ, який має древню історію, багату культуру і калинову мову, які треба захищати. Ми в боргу перед захисниками, які віддали своє життя на війні. Їм потрібні як наші молитви, так і спільні дії сьогодні, щоб побудувати справедливе суспільство у європейській державі!

Людина народжується на світ не для того, щоб зникнути безвісною пилінкою. Людина народжується, щоб лишити по собі слід вічний.

Захищати рідну землю — святий обов'язок чоловіків. Хоч як боліло мамине серце, а мусила вона в усі часи проводити синів. Благословляла в похід, благала Бога, щоб сини повернулися. Проклинала війну...

А сини часто не поверталися з походів, гинули, захищаючи рідний край. Господи, та це ж протиприродно: колисала, любила, навчала, ростила — а війна забрала... Самотня мати до кінця своїх днів чекала своїх синів.

Багатьом із них, на жаль, не судилося повернутися живими. Вони полягли навіки. Серед них наш земляк Баран Ігор Олегович [Додаток Ж].

Життя мов спалах

Він обіцяв вернутися, бо не міг не піти. І святкував би 33 день народження. Та доля розсудила інакше.

Ігор Баран народився 16 квітня 1990 року в м. Сокаль на Львівщині. Народився, коли вся Україна святкувала Воскресіння Христове. «Це був

найщасливіший день в моєму житті. День, коли Бог дав мені найцінніший подарунок — сина» — згадує мати Ігоря [1]. Він ріс допитливим і добрим хлопчиком. Коли пішов навчатися до школи, був дуже уважним, дисциплінованим учнем [Додаток А]. Любив багато читати, особливо його цікавила історія нашої держави, її звияги та невдачі. Тому не дивно, що історія стала його улюбленим предметом. Полюбляв також техніку. Його завжди цікавило, а що є в середині, з чого складається певний механізм. Його часто можна було побачити за ремонтом велосипеда чи автомобіля [Додаток В].

Він був дуже щирим, сміливим і веселим, тож не дивно, що з дитинства мав багато друзів [Додаток Д]. Як і всі хлопчики, любив кататися на велосипеді, купатися, і особливо любив рибалити. Також обожнював відпочивати на природі [Додаток Б]. А любов до риболовлі в нього збереглася на все життя.

«Ігор дуже швидко дорослішав, не по роках, — ніби поспішав жити. Хапався за все, хотів усе встигнути. Причому намагався все зробити сам. І за що не брався — все вмів робити» — кажуть рідні [1]. Батьки намагалися прищепити хлопчині любов до землі, до праці, до всього живого. Тому його часто можна було побачити на полі або в саду, біля озера. Він дуже любив тварин, особливо свою кішку, яку назвав Кіра. «Кішка часто забігає у кімнату Ігоря, лягає на місце, де він любив сидіти, ніби чекає його повернення» — згадує тато [1].

Ігор любив тихі ранки, місячні ночі, любив сонце і вітер, які ніжно торкалися його обличчя. Він був дуже чуйною людиною і вразливою, любив справедливість, вмів співчувати іншим.

Після закінчення школи Ігор вступив до Львівського аграрного національного університету, який розміщений у місті Дубляни на спеціальність геодезія та землеустрій [Додаток Е].

Він не лише навчався, але одночасно працював. Дуже хотів допомогти своїм батькам. Хоч це було не легко, але юнак з цим справився і успішно

закінчив вищий учбовий заклад. А далі трудові будні. До війни Ігор працював на меблевій фабриці «СОКМЕ».

«Він дуже любив доглядати за своїм робочим місцем. Біля станка було завжди чисто, не було ні пилінки, ні папірця. Його завжди ставили у приклад» — згадують колеги по роботі [1]. Все б було гаразд, якби не війна. Про війну Ігор дізнався від друзів і не на мить не розгубився. Разом з хлопцями пішов добровольцем до лав тероборони, а згодом, 23 березня 2022 року був призваний на військову службу, де понад рік був старшим навідником мінометного взводу мінометної батареї Військової частини А-7075, де до останнього подиху був вірний військовій присязі. Один з побратимів розповідав: «Ігор був дуже хоробрим і відповідальним. Таким другом, який завжди підставить плече. Це дуже достойна людина. Він ніколи не показував що боїться і завжди йшов до останнього. У Ігоря була мрія — звільнити Україну від російської окупації, побачити її вільною, могутньою, процвітаючою» [1]. Побратими згадують: «Ігор був справжнім патріотом людиною життєрадісною, веселою, завжди був готовий прийти на допомогу. Він був щирим, користувався авторитетом та повагою серед своїх побратимів, він просто любив життя, мав багато захоплень, був хорошим другом, побратимом» [1].

Ми часто задаємо собі питання: Як може проста людина витримувати всі ті страхиття війни: розруху, голод, холод, смерть побратимів?

Кожного тримає те, що є найдорожчим понад усе. Для Ігоря це була його донечка, його люба Даяна.

Йому допомагала жити її посмішка, її дзвінкий голосочок, перші кроки, її обійми. Він дуже сумував за нею. Коли він про неї згадував, у голосі одразу з'явилися нотки ніжності й тепла. Він дуже засмучувався, що у нього не виходило приїхати додому, щоб побачити донечку.

Але не судилося цьому здійснитися. 13 червня 2023 року поблизу села Колісниківка Харківської області загинув наш земляк Ігор Олегович Баран.

Плакало дощами небо... Стояла на колінах громада смт. Жвирки, яка 17 червня прощалася з вірним сином України, патріотом, героєм.

Ігор віддав найдорожче – своє життя. Сьогодні він в обіймах Господа.

Вічна і світла пам'ять Герою!

Герой не вмер, він — у серцях!

Ніщо так не об'єднує людей, як біда. Сьогодні вона на всіх одна. Наша країна втрачає кращих своїх синів і дочок, які захищають нас у війні з російською федерацією. Український народ переживає найтрагічніші сторінки своєї історії. Душа болить від жалю за всіх загиблих у цій кривавій та лютій війні, які віддали найцінніше — своє життя — для того, щоб ми з вами могли жити.

І нехай згадка про наших героїв закарбується у пам'яті майбутніх поколінь, щоб вони не забули безкорисливу відданість наших героїв, зокрема нашого земляка Ігоря Барана.

Список використаних джерел та літератури

1. Спогади очевидців:
Баран Олександр
Барана Олега
Омельчука Андрія
Бойових побратимів

Додатки

Додаток А

Додаток Б

Додаток В

Додаток Д

Додаток Е

Додаток Ж

